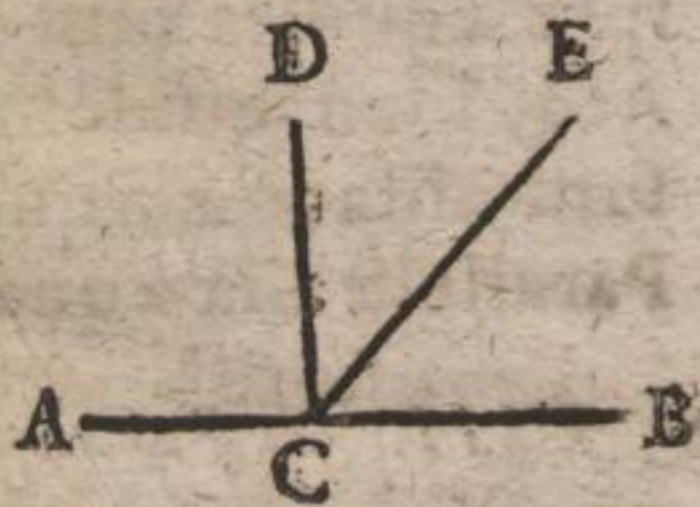

alteram directè & perpendiculariter incidit, ita ut neutri parti ejus lineæ, cui incidit, annuat aut abnuat.

Exempli gratiâ, quia in lineam AB linea DC in puncto C perpendiculariter incidit, ita, ut nec ad A , nec ad B inclinât, sed ab utroq; æqualiter abnuat, erunt Anguli duo ACD & DCB , qui ex harum linearum concursu facti sunt, invicem æquales, atq; idè dicuntur *Anguli Recti*.

Obliqui Anguli sunt Rectis vel majores vel minores, quorum illi dicuntur, Obtusi, hi Acuti: fiuntq; cum linea incidens non directè, & perpendiculariter, sed fortuito & oblique in alteram incidit.

Ita linea CE in lineam AB incidit, ut eidem non, ut prius linea DC , perpendiculariter insistat, sed versus B ad eam inclinatur, eidemq; ad partes puncti B annuat: unde & Anguli, qui fiunt, non jam æquales & Recti, sed inæquales sunt, & *Obliqui* dicuntur; Angulusq; quidem ACE , qui Recto ACD major est, dicitur *Obtusus*; ECB , qui eodem Recto minor est, *Acutus*.

Qua parte verò Obtusus Angulum Rectum superat, aut Acutus à Recto superatur, ea pars, respectu Obtusi, vocatur Excessus supra Rectum, respectu Acuti, Complementum ad Rectum.

In priori schemate Anguli ACD & DCB (*per superiora*) sunt Recti: ACE verò Obtusus & ECB Acutus. DCE ergò angulus quo Obtusus ACE Rectum ACD superat, dicitur ejusdem Obtusi ACE Excessus supra Rectum: quemadmodum & idem